

Књига пророка Данила — сто једанаест

Откривање пророчког значаја Абубакара у првом тешкој невољи Откривења

Jeff Pippenger
2024-03-02

У пророчкој историји првог тешко, вођа који је следио Мухамеда био је Абу Бакр Абдулах ибн Аби Кухафа, Мухамедов таст. На њега ћемо се позивати као на Абубакара. И он и Мухамед спомињу се у прва четири стиха. Абубакар је био први исламски владар после Мухамеда, а историја бележи заповест коју је дао својим војницима, која је представљена у четвртом стиху деветог поглавља Откривења. Та заповест представља процес запечаћења који је започео доласком трећег тешко, које је уједно било и Седма труба, а такође и долазак трећег анђела.

И затруби пети анђео, и видех звезду где паде с неба на земљу; и њему би дат кључ од бездане јаме. И отвори бездану јаму; и изиђе дим из јаме, као дим велике пећи; и помрачи се сунце и ваздух од дима јаме. И из дима изиђоше скакавци на земљу; и њима би дата власт, као што скорпије земаљске имају власт. И би им заповеђено да не науде трави земаљској, нити икаквој зелени, нити иједном дрвету, него само оним људима који немају печат Божји на челима својим. Откривење 9:1–4.

„Звезда“ која је пала с неба био је Мухамед, који је започео своју службу 606. године. Мухамеду је дат „кључ“ да „отвори“ „бездан“, допуштајући да „дим“ помрачи „сунце и ваздух“, и извео је „скакавце“ којима је дата „сила“ као сила „шкорпија“. Кључ је био војни сукоб који је произвео слабљење римске војне снаге, чиме је омогућен успон исламског ратовања. Бездан је симбол Арабије, постојбине ислама, а дим је представљао лажну религију ислама која је требало да се рашири по земљи и заузме исту географску област коју би преплавили ројеви скакаваца што прелазе преко северне Африке, јужне Европе и Арабије. Скакавци су симбол ислама, а сила у пророчком смислу представља војну силу. Њихова сила требало је да буде као сила шкорпија, које нападају неочекивано. Урија Смит каже:

„Једна звезда паде с неба на земљу; и њој би дат кључ од бездане јаме.“

„Док је персијски монарх посматрао чудеса своје уметности и моћи, примио је посланицу од једног незнатног грађанина Меке, који га је позивао да призна Мухамеда као Божјег апостола. Он је одбацио тај позив и поцепао посланицу. ‘Тако ће’, узвикнуо је арапски пророк, ‘Бог растргнути царство и одбацили молбу Хозроја.’ Постављен на самој граници та два источна царства, Мухамед је са скривеном радошћу посматрао напредовање узајамног разарања; и усред персијских тријумфа усудио се да прорекне да ће се, пре него што прођу многе године, победа поново вратити под заставе Римљана. ‘У време за које се каже да је ово предсказање било изречено, ниједно пророчанство није могло бити даље од свога испуњења, будући да је првих дванаест година Ираклијеве

владавине наговештавало скорашње расуло царства.’...“

„Хозроје је потчинио римске поседе у Азији и Африци. И „Римско царство“ је у то доба „било сведено на зидине Цариграда, са остатком Грчке, Италије и Африке, и неким поморским градовима азијске обале, од Тира до Трапезунта. Искуство од шест година најзад је уверило персијског монарха да се одрекне освајања Цариграда и да одреди годишњи данак као откуп Римског царства,—хиљаду таланата злата, хиљаду таланата сребра, хиљаду свилених хаљина, хиљаду коња и хиљаду девица. Ираклије је пристао на ове срамне услове. Али време и простор које је тиме добио да скупи ово благо из сиромаштва Истока били су марљиво употребљени за припрему смелог и очајничког напада.“

„Цар персијски презрео је неугледног Сарацена и исмејао поруку тобожњег пророка из Меке. Чак ни обарање Римског царства не би отворило врата мухамеданству, нити напретку сараценских оружаних пропагатора једне обмане, макар да су монарх Персијанаца и каган Авара (наследник Атиле) међу собом поделили остатке царстава ћесара. Сам Хозроје је пао. Персијска и римска монархија исцрпеле су снагу једна другој. И пре него што је мач био стављен у руке лажног пророка, био је избивен из руку оних који би зауставили његов поход и сломили његову моћ.“

„Од дана Сципиона и Ханибала, ниједан смелији подухват није био предузет од онога који је Ираклије извео ради избављења царства. Он је прокрчио свој опасни пут кроз Црно море и планине Јерменије, продро у само срце Персије и позвао војске великога цара да се врате у одбрану своје крвареће земље.“

„У бици код Ниниве, која се жестоко водила од свитања до једанаестог часа, од Персијанаца је заплењено двадесет и осам застава, осим оних које су могле бити поломљене или поцепане; највећи део њихове војске био је исечен у комаде, а победници су, прикривајући сопствени губитак, провели ноћ на бојишту. Градови и дворци Асирије били су по први пут отворени Римљанима.“

„Римски цар није био ојачан освајањима која је извојевао; а у исто време, и истим средствима, био је припремљен пут за мноштва Сарацена из Арабије, као скакаваца из исте области, који су, ширећи на свом путу мрачно и обмањујуће мухамеданско вероисповедање, убрзо преплавили и Персијско и Римско царство.

„Потпунија илустрација ове чињенице не би се могла пожелети од оне која је пружена у завршним речима поглавља из Гибона, из којег су узети претходни одломци. ‘Иако је под заставом Ираклија била образована победоносна војска, изгледа да је тај противприродни напор исцрпео, а не развио њихову снагу. Док је цар тријумфовао у Цариграду или Јерусалиму, један незнатан град на границама Сирије био је опљачкан од Сарацена, и они су исекли у комаде неке чете које су пошле у његову помоћ,—догађај обичан и незнатан, да није био увод у силну револуцију. Ти разбојници били су апостоли Мухамедови; њихова поамна храброст изашла је из пустиње; и у последњих осам година своје владавине, Ираклије је изгубио од Арапа исте оне области које је био отео од Персијанаца.“

„Дух преваре и заноса, чије обиталиште није на небесима,’ беше пуштен на земљу. Безданој јами био је потребан само кључ да би се отворила, а тај кључ беше пад Хозроја. Он је с презиром био поцепао писмо једног неугледног грађанина Меке. Али када је из свог ‘пламена славе’ потонуо у ‘кулу таме’ у коју ниједно око није могло продрети, име Хозројево имало је изненада да утоне у заборав пред именом Мухамедовим; и чинило се да полумесец само чека свој излазак до пада звезде. Хозроје, после свог потпуног пораза и губитка царства, беше убијен 628. године; а 629. година обележена је ‘освајањем Арабије’ и ‘првим ратом мухамеданаца против Римског царства.’ ‘И затруби пети анђео, и видех звезду где паде с неба на земљу; и њој би дат кључ од бездане јаме. И отвори бездану јаму.’ Она паде на земљу. Када је снага Римског царства била исцрпљена, а велики цар Истока лежао мртав у својој кули таме, пљачка једног неугледног града на границама Сирије била је ‘предигра моћне револуције.’ ‘Ти разбојници беху апостоли Мухамедови, и њихова поамна храброст изрони из пустиње.’“

„Бездана јама.—Значење овога израза може се сазнати из грчког, који се одређује као ‘дубок, без дна, неизмерно дубок’, и може се односити на свако пусто, опустошено и необрађено место. Он се примењује на земљу у њеном првобитном стању хаоса. 1. Мојс. 1:2. У овом случају он се може прикладно односити на непозната пустошна пространства арабијске пустиње, са чијих су се граница излиле хорде Сарацена као роји скакаваца. И пад Хозроја, персијског цара, може с правом бити представљен као отварање бездане јаме, будући да је припремио пут следбеницима Мухамеда да изађу из своје неугледне земље и да огњем и мачем шире своје обмањујуће науке, док нису распрострали своју таму над целокупним Источним царством.“ Urija Смит, Данило и Откривење, 495–498.

Прва невоља, која је пета труба, означава почетак ратовања ислама против Рима, и она означава битку између Рима и Персије у којој је Рим надвладао, али је при томе исцрпео своју војну снагу до те мере да није могао спречити успон исламске силе. Пророчке одлике прве невоље и друге невоље одређују пророчке одлике треће невоље, и важно је препознати прве две невоље као симболе историје треће невоље, јер та историја представља раздобље запечаћења сто четрдесет и четири хиљаде, које је отпочело 11. септембра 2001. године. После пророчке историје представљене Мухамедом у прва три стиха, четврти стих уводи Абу Бекра, првог вођу после Мухамеда.

И заповеђено им беше да не наносе штету трави земаљској, ни икаквом зеленилу, ни икаквом дрвету, него само оним људима који немају печат Божји на челима својим. Откривење 9:4.

Заповест Абу Бекра наложила је исламским ратницима да праве разлику између две врсте богослужитеља које су у то време постојале на римским територијама. Једну групу чинили су католици, који су имали неке монашке редове што су бријали теме главе (тонзура) и држали светковање недеље. Другу групу чинили су они који су држали суботу седмога дана, а субота је печат Божји.

„После смрти Мухамеда, у заповедништву га је наследио Абубекр, 632. године по Хр., који је, чим је ваљано учврстио свој ауторитет и власт, упутио кружно писмо арабијским племенима, из којег следи следећи извод:“

„Када водите ратове Господње, држите се као мужеве, не окрећући леђа; али нека ваша победа не буде упрљана крвљу жена и деце. Не уништавајте палме, нити палите поља жита. Не сеците воћке, нити чините икакву штету стоци, осим оној коју закољете за јело. Када склопите било какав савез или погодбу, држите је се и будите верни својој речи. И док будете ишли, наћи ћете неке побожне људе који живе повучено у манастирима и намеравају да на тај начин служе Богу; оставите их на миру, и нити их убијајте нити разарајте њихове манастире. А наћи ћете и другу врсту људи, који припадају синагоги Сатаниној, а имају обријане темене; гледајте да им расцепите лобање и не дајте им милости док или не приме мухамеданство или не плаћају данак.”

„У пророштву нити у историји није речено да су се човечније заповести извршавале с истом савесношћу као сурови налог; али им је тако било заповеђено. А претходно наведено јесу једина упутства која Гибон бележи да их је Абу Бекр дао поглаварима чија је дужност била да издају заповести свим сараценским четама. Те заповести су подједнако у сагласју с предсказањем, као да је сам калиф поступао у познатој као и непосредној послушности вишем налогу од налога смртнога човека; и у самом чину поласка у бој против Исусове вере, и ради ширења мухамеданства уместо ње, поновио је речи за које је у Откривењу Исуса Христа било проречено да ће их изговорити.

„Печат Божји на челима њиховим.—У напоменама о 7:1–3 показали смо да је печат Божји субота четврте заповести; а историја не ћути о чињеници да је током читавог садашњег раздобља било држалаца праве суботе. Али овде се код многих појавило питање: ко су били ти људи који су у то време имали печат Божји на челима својим, и који су тиме били изузети од мухамеданског угњетавања? Нека читалац има на уму чињеницу, на коју је већ указано, да је током читавог овог раздобља било оних који су имали печат Божји на челима својим, то јест који су разумно држали праву суботу; и нека даље узме у обзир да оно што пророчанство тврди јесте да напади ове пустошеће турске силе нису усмерени против њих, него против друге класе. Тако је предмет ослобођен сваке тешкоће; јер је то све што пророчанство уистину тврди. Само је једна класа лица непосредно доведена у видуку у тексту; наиме, они који немају печат Божји на челима својим; а очување оних који имају печат Божји уводи се само посредно. Сходно томе, из историје не сазнајемо да је ико од њих био захваћен иједном од невоља које су Сарацени наносили предметима своје мржње. Они су били опуномоћени против друге класе људи. А уништење које је имало доћи на ову класу људи није стављено у супротност са очувањем других људи, него само са очувањем плодова и зеленила земље; тако: не повређујте траву, ни дрвеће, нити ишта зелено, него само извесну класу људи. И у испуњењу тога, имамо необичан приказ војске освајача која штеди оно што такве војске обично уништавају, наиме лице и производе природе; и, поступајући по свом допуштењу да повређују оне људе који нису имали печат Божји на челима својим, разбијају лобање једне класе верника са обријаним крунама, који су припадали синагоги Сотониној.“

„То су несумњиво били један ред монаха, или нека друга подела Римокатоличке цркве. Против њих је било усмерено оружје мухамеданаца. И чини нам се да постоји нарочита прикладност, ако не и намера, у томе што су описани као они који нису имали печат Божји на својим челима; будући да је то управо она црква која је закон Божји лишила његовог печата, уклонивши праву суботу и поставивши на њено место лажну. А ми не разумемо, ни из пророчанства ни из историје, да су оне личности које је Абу-Бекр наложио својим следбеницима да не узнемиравају биле у поседу печата Божјег, нити да су нужно сачињавале народ Божји. Ко су они били, и из ког разлога су били поштеђени, оскудно сведочанство Гибона не обавештава нас, а немамо ни друго средство да то сазнамо; али имамо сваки разлог да верујемо да нико од оних који су имали печат Божји није био злостављан, док је друга класа, која га наглашено није имала, била предата мачу; и тако су појединости пророчанства у потпуности испуњене.“ Uriah Smith, Daniel and Revelation, 500–502.

Абу Бакр је, после Мухамедове смрти, учврстио Мухамедове следбенике у Калифат; стога, иако су то две различите историјске личности, узети заједно они представљају почетак сведочанства ислама првог тешкоћа, а историјска личност која обележава историју првог тешкоћа јесте Мухамед.

На почетку историје другог јао, Мухамед II је освојио Цариград 1453. године. Године 1449, била су одрешена четири анђела, који су представљали ислам. Почетак и свршетак првог јао обележени су Мухамедом, првим и другим, редом. Пророчки, почетак и свршетак историје првог јао носе потпис Алфе и Омеге.

Почетак другог тешкоћа обухвата временско пророчанство о четири анђела, који представљају ислам, који је тада био одрешен, а потом обуздан 11. августа 1840. године. Од тог тренутка па до 22. октобра 1844. године, приказано је запечаћење сто четрдесет и четири хиљаде. Почетак другог тешкоћа означава одрешење ислама, а његов завршетак означава обуздавање ислама. И прво и друго тешкоћа имају прецизне пророчке ознаке које повезују њихове почетке са њиховим завршецима.

Прва два тешка суда треба поставити један на други, „ред на ред“, да би се препознао трећи тешки суд. Једна од пророчких одлика које се препознају код прва два сведока ислама јесте да они представљају одређени временски период који означава почетак и завршетак печатом Алфе и Омеге. Они такође поседују и споредни печат, јер почетак првог тешког суда означава запечаћење Божјег народа, а и завршетак другог тешког суда такође означава запечаћење Божјег народа.

Треће тешко стање наступило је када је ислам изненада и неочекивано напао звер из земље из тринаесте главе Откривења, чиме је отпочео период запечаћења. Запечаћење сто четрдесет и четири хиљаде окончава се ускоро долазећим законом о недељи, а као одговор на то отпадништво, национално отпадништво бива праћено националном пропашћу. Као што је предочено у паганском Риму и папском Риму, национална пропаст извршава се Божјим судовима труба. И три тешка стања су уједно и трубе. Ислам трећег тешког стања поново ће ударити изненада и неочекивано на ускоро долазећи закон о недељи у

Сједињеним Државама, када се оконча период запечаћења сто четрдесет и четири хиљаде. Тај период био је предочен почетним раздобљем првог тешког стања, а такође и завршним раздобљем другог тешког стања.

Наставићемо ово проучавање у следећем чланку.

А Сара виде сина Агаре Мисирке, кога беше родила Авраму, где се подсмева. Зато рече Авраму: Отерај ову робињу и њенога сина; јер син ове робиње неће бити наследник с мојим сином, с Исаком. И то беше веома тешко Авраму због његовога сина. А Бог рече Авраму: Нека ти не буде тешко због дечака и због твоје робиње; у свему што ти је Сара казала, послушај њен глас; јер ће се у Исаку назвати твоје семе. Али и од сина робиње учинићу народ, јер је твоје семе. И Аврам уста рано ујутру, и узео хлеба и мешину с водом, и даде Агари, метнувши јој на раме, и дете, па је отпусти; а она отиде и луташе по пустињи Вирсавејској. А кад несташе воде у мешини, она баци дете под један жбун. Потом отиде и седе према њему подаље, колико је домет лука; јер рече: Да не гледам смрт детета. И седе према њему, подиже глас свој и заплака. А Бог чу глас дечаков; и анђео Божји позва Агару с неба и рече јој: Шта ти је, Агаро? Не бој се; јер Бог је чуо глас дечаков онде где је. Устани, подигни дечака и држи га руком својом; јер ћу од њега учинити велик народ. И Бог јој отвори очи, те угледа студенац воде; и отиде, напуни мешину водом и напоји дечака. И Бог беше с дечаком; и он узрaste, и живљаше у пустињи, и поста стрелац. 1. Мојсијева 21:9–20.